

En bön ändrade livsinriktningen

Kenta blev helt ursinnig, någon hade hotat hans fru Marie, och i den värld han då levde tog man lagen i egna händer. Utan pardon misshandlade Kenta den skyldige och fick ett och ett halvt års fängelse. I fängelset tränade Kenta boxning och planen var att märka, om nödvändigt även döda, killens fyra bröder. Kent Svensson bekräftar i dag att så full av hat som han var då hade han utan tvekan kunnat sätta de brutala planerna i verket. En fruktansvärd tragedi hade kunnat inträffa. Det krävdes ett mirakel för att förhindra det, och ska man tro Kenta så är undrens tid ännu inte förbi...

På 1960-talet var det ingen som hört talas om ADHD. De andra bokstavskombinationer, som i dag används för att diagnosticera barn med svårigheter att anpassa sig i tillvaron, hade heller inte lanserats än. Men det betyder förstås inte att problemet inte existerade, något som Kent Svensson kan vittna om. Han växte upp i en liten ort i Dalarna och bar på en ständig överenergi, som gjorde att han inte hade ro att finna sig tillrätta i skolan. Att föräldrarna gick skilda vägar när Kent var sju år, gjorde inte saken bättre.

– Från att jag började gå när jag var nio månader har jag aldrig kunna sitta still, aldrig vara tyst. Under skoltiden blev idrotten min säkerhetsventil. Jag satsade allt på olika idrotter, framför allt på ishockey, där jag spelade förste målvakt i ett lag.

Men den lovande idrottskarriären fick ett abrupt slut innan den ens tagit fart på allvar. I Grängesbergs Folkets park råkade Kent i slagsmål med en kille som antastade honom. Det slutade med att mannen hoppade på Kents ena ben som small av. Operationen blev inte lyckad, såret blev infekterat och det slutade med benröta. Kent blev aldrig riktigt återställd.

– I den tragiska situationen saknade jag mänsklig kontakt, ingen satte sig ner med mig, eller frågade hur jag mårde. När jag slutade skolan som 16-åring försökte jag dämpa min rastlöshet med droger. Jag hamnade i ett gäng som sysslade med bilstölder och inbrott. Mina kompisar var inne i en period där dom testade gränser och efter en tid anpassade dom sig till samhället igen. Men jag hade inget att gå tillbaka till, ingenstans kändes det som att jag passade in.

Hopplösheten och utanförskapet ledde till två allvarligt menade självmordsförsök med hjälp av tabletter. Båda gångerna räddades han i sista momangen och hans stormiga liv gick vidare. Han blev ”slaktarlärling” som det kallas på fängelsespråk. Brotten blev grövre och grövre, våldet allt rårare.

– Moralen var som ett tuggummi som kunde tänjas hur långt som helst. När jag var 23 sköt jag en kille i magen med hagelgevär. Han hade lurat mig på droger. Jag fick sex års fängelse och min dåvarande fru lämnade mig.

Kent berättar att han trivdes i fängelset. Han beskriver det som att han äntligen hittade hem. Här accepterades han som han var.

– I fängelset fanns en tydlighet, en omtanke jag inte mött tidigare. Här träffade jag killar som suttit på olika anstalter, men dom brydde sig och vi blev riktiga kompisar. Det händer att jag träffar en och annan fortfarande.

Trots att han misskött sig kom Kent ut efter halva strafftiden och bitterheten och hatet inom honom var som en tickande bomb, redo att explodera. Mitt i allt kaos gifte han sig med Marie, som missbrukade droger och prostituerade sig för att få ihop pengar.

– Marie och jag gjorde vad som helst för droger. Vi levde i en bubbla, helt avstängda från mänskliga känslor. Min fru såg bra ut och fungerade som lockbete. När männen öppnat dörren för henne trängde jag mig in, slog dem sönder och samman och rånade dem. En gång hade jag misshandlat en kille ovanligt rått och Marie hade bara tittat på. När vi åkte därifrån i bilen slog vi på rock ’n roll på radion och skrattade som om ingenting hänt.

Kent åkte fast igen och i fängelset tränade han för nya våldsamma uppgörelser. Ingen vet var det hela hade slutat om inte fängelseprästen Juanita kommit på sina regelbundna besök på anstalten. Så kom tillfället när Juanita efter ett samtal frågade Kent om hon fick be.

– Av ren artighet lät jag henne göra det. När Juanita bad kom den helige Ande in i cellen, fast jag inte visste det då. Sedan den dagen har jag aldrig använt droger, det blev också slutet på allt våld och hat! Jag hade kunnat spänna mig så att knogarna vitnat men inte klarat det ändå, för jag har varken det rätta tålmodet eller karaktären. Men i tolvstegsprogrammet lärde vi oss att tro på Jesus så långt vi kommit på hans väg. Därifrån har vi fått utrymme att växa till det vi är i dag. Jag har så långt jag kunnat gottgjort dem jag gjort illa och även försonats med min dotter, som jag försummade så många år. I dag har vi en bra relation.

Marie följde efter på samma väg, steg för steg byggde de upp en social tillvaro och i år har de varit gifta i 20 år. Sin andliga hemvist har de i Klara kyrka i Stockholm City och var för sig besöker de regelbundet olika fängelser. Tack vare det har mer än 20 kriminella fått kraft att lämna brottets bana. I dag har de familjer och är anpassade i samhället. Kent drömmer i det sammanhanget om att ha en plats dit frigivna fångar kan komma och få stöd.

– Vi behöver en lokal, en gård, kanske en industritomt, dit vi kan bjuda dem. Många jag träffar på fängelserna öppnar sig, tårarna rinner, vi ber och de får göra upplevelser av Guds kraft. Men när de kommer ut har de ingenstans att ta vägen och hamnar lätt i kriminalitet och missbruk igen. Nu är vi ett växande gäng entusiaster som har en vision att hitta ett ställe, där vi kan starta en motorklubb. Det ska vara en träffpunkt dit alla är välkomna och där vi

samtidigt kan stå för ett klart och tydligt kristet budskap. Vi behöver förbön, praktiska insatser och stöd för att förverkliga denna vision, något som också borde ligga i samhällets intresse.

Intervju: *Börje Norlén*